oma08

linda åhgren

valhjärta

dikter

Valhjärta

dikter av
Linda Åhgren

Om A är B så C
http://oma.50webs.com
URN:NBN:se-2010-44
Typsnitt: Day Roman
CC. Some right reserved: Linda Åhgren 2010

ser ditt ansikte
det är i fönstret, en gren skrapar mot rutan
björken rasslar, dina ögon skimrar gröna
så som de brukade under särskilda ljusförhållanden

dragen utkristalliseras, du sträcker på halsen
skjuter fram hakan, som av nyfikenhet
de fina rynkorna avslöjar ansatsen till ett leende
munnens linjer är bågformade
genom glipan mellan läpparna
skymtar jag tänder
i en gråvit nyans

klotet strax under hjärtat
mal runt som en stenkross

jag ber dig:

säg något!

rutan blir immig, när jag torkar av den
fanns du inte kvar

en morgon ligger ljuset utspillt över bordskivan
som en tunn, tunn hinna. jag doppar pekfingret
i det som liknar en grund bassäng, ett fågelbad
och målar med fingerspetsen dina konturer i luften
din famn är öppen, armarna sträckta mot mig
solen gassar. kinderna blossar. droppar av glöd
flimrar förbi

en händelses epicentrum ligger långt härifrån, den där egendomligt
omvälvande känslan av en kyss, som får mig att förlora fotfästet
och tumla runt utan rädsla, som framkallar feber och sänder skälvningar
ner i smalbenen, skakar mina grundvalar, då tyngden av din
något större tunga lägger sig ovanpå min något mindre tunga
och de gnider om varandra, som kelsjuka sälar

dimma bolmar in från havet, som tjock rök
någonstans i rågången mellan ute och inne
flyter den samman med mina bloss
jag hostar till, är inte van som du
men det vore synd att låta cigaretterna förfaras

korkar upp en sträv rioja
sätter på stereon, det blir skivan som sitter i
en munfull rullande blodröd vätska
som bränningar längs vassa skär
till a whale´s heart

nu är jag du. vid din ände av bordet
armbågen spetsig över stolsryggen
motsatta axeln värker av att sitta snett
du gjorde det hela tiden

där solen legat på är tapeten blekare
på sina ställen vitnad, och i utrymmet
innanför dörren, intill allmogeskåpet
där du ofta lutade dig med tyngden
på ytterfoten och kroppen kraftigt avvikande
från lodlinjen, som nålen på en kompass
då den svänger efter förlorade väderstreck
finns en avskavd fläck i din axelhöjd

centrerad bild, intim, som att bjuda in åskådaren till vårt kök
rummet, där vi levde och intog vår föda, älskade – just det
är svårt att redogöra för. vem håller räkenskap över lust
och ömhetsbetygelser, allt jag vet är att det en dag
varken var sött eller salt. bildens fokus hade glidit
mitt perspektiv förskjutits till åskådarens

jag står i utkanten, eller kanske redan utanför kanten. nakna fötter
i det bräckta skummet, en skämd fläkt av stiltje och min blick
söker utefter vattenbrynet. pinnar som spolats benvita snitslar en stig
som om du skulle ha sänt mig ett tecken

det var en försommarmorgon. temperaturen var för årstiden ovanligt hög
utåt skären hade man skådat ejdern. köksfönstret stod öppet. du kom upp
i pyjamasbyxor och bar överkropp. ett vitt ljus flöt ut över din bringa
skvätte bak över axlarna och rann ner mot höfterna, som gräddmjölk
genast ville jag lapa och slicka ur sänkan mellan skulderbladen, fara
med spetsen av min tunga över revlarna ner i varje liten grop
åtråns vilda stråle halade in mig mot dig, ja, jag hade kunnat sträcka ut
armen och låtit min öppna hand dyka genom den vita ytan
och bottna i dig, men jag höll upp

en förflugen tanke från barndomens mysterieböcker: man bör inte väcka
den som går i sömnen

som huggen ur marmor, ryggsidan vänd inåt rummet

hur länge –

det var en stillbild som etsade sig fast

när så allt blivit rörligt igen sträckte du på dig och snuddade med ena
handens fingertoppar i taket, gled ner på stolen, placerade båda armbågarna
mot bordskivan och gnuggade dig hårt och länge i ögonen
ända tills bryggaren på diskbänken upphörde att gurgla

du tog mig hit, till den här platsen
vi klättrade på klipporna, våta moln drog in från öster
de hängde lågt och tycktes svepa över holmarna
med en tjock, blågrå pensel

stänken träffade oss när vi gick upp mot huset

en av de allra första dagarna skymtade vi en havsörn
fingrarna spretade svarta när den gled in mot land
vingspannet måste ha varit närmare två meter
du sprang till bilen efter kikaren. den korta stund
du var borta räckte för örnen att häva sig in
över grantopparna och försvinna

den tidsrymd som sedan följde är svår att bestämma
små tecken, som att jag så småningom fann enstaka grå hår
som jag ryckte loss med en pincett
pekade på att åren gick

din kropp förblev gänglig
den formade sig efter stolen i köket och smälte in
om allt var gjort efter dina mått
eller tvärtom
vet jag inte

en morgon, det var en av de där klara förmiddagarna
då blicken rullar genom fönstret som en stenkula över hällen
ner mot vattnet och urskiljer varje räffla i berget
tittade du upp från kaffekoppen och önskade mig lycka till
fast det var du som skulle resa

det blev till sist landvägen du tog
jag stod på farstubron och såg den rostanfrätta saabens bakända
försvinna bakom en krök på den mycket gropiga skogsvägen
länge stod jag kvar och lyssnade efter motorns ljud
när det ebbat ut rådde för ett ögonblick fullständig tystnad
vinden mojnade, trädkronorna höll upp med sina viskningar
inga fågelläten hördes, inget brus från havet
det var ett fruset ögonblick, jag och allting runt mig
blev bedövat, jag vet inte hur länge. när jag åter kom till sans
var det för att jag frös. jag gick in efter en tröja. varje steg
stack nålar av is genom fotsulorna uppför vadernas nervtrådar
när ljuden kom tillbaka, ett efter ett, lät de annorlunda
liksom spröda av frost, mitt i prunkande sommaren

grusvägen sträcker sig som en åder mellan stammarna; stigarna spretar
åt alla håll, försvinner under ormbunkar och lingonris. ojämnheterna
har under årens lopp vidgats till månkratrar, stentoppar har brutit igenom
markytan och vuxit till bumlingar man måste väja för

uppför dikesrenen, bland sälgen, åt inlandet till, springer en ung järpe
ryckigt, som ändrade den sig ideligen och menade ”nu så!”
och ”nej jag törs inte!” om vartannat

runtom brer skogen ut sig, som en hud åt alla skygga varelser

vilken sten klev jag över, i tron att det bara var en sten
utan att märka vad som låg dolt under den
och utan att iaktta molnen
som i samma ögonblick korsade himlen
och kastade sina avlånga skuggor över oss
– du i din ände av den smala stranden
jag i den andra – och fick oss att huttra till och vända om
hasta upp mot huset, var för sig, med hopkurade axlar

nedsänkt från himlen griper en svart klo
om min nacke och trycker till
och medan det nyss så blanka vattnet
under dimridån i viken
vattras av en skrämd fågelflocks hastiga vingslag
hissas jag högre
till de högsta träden, varifrån jag blickar ut
över tomheten, och det enda som håller i mig
är den svarta, hårda klon

i skymningen stillnar havets rullande höfter
och mörkrets ljud angör husets andra sida
ty även där finns ett fönster och in sipprar prassel
av tassar, kvistar knäcks, kroppar dunsar
händer far i mörkret, som mudderverk
över bordskivan och tingen. ett inramat fotografi
stöts i golvet. glas splittras. luft rinner mellan fingrarna
i fönstret skuggor av älgar. ryggkonturer, väldiga segel
spökskepp i natten

bet mig i handen
ville veta om den tillhörde mig. enda sättet
att ta reda på det, var att pröva om den signalerade smärta

det gjorde inte ont. inte först. så jag bet hårdare
under tiden som jag tänkte
att vems handen än var
så borde personen rimligtvis
ge ifrån sig ett skrik
såvida hon inte var död

jag tänkte att jag bet i en död kropp
huden var utspänd och slät, som ett segel
i hård blåst. det smakade ingenting
och sen lite salt. det var ett kadaver
innandömet hade svällt
och vällde upp genom hålen
efter mina hörntänder

skafferiet urgröpt, kylskåpet tömt
i brödkorgens botten samlas knäckebrödssmulorna
armen hänger ner från kökssoffans kant, som ett lod
blodet samlas längst ner, gör handen tung
minnena av beröring har kantrat.
höftbenskammen är ett centerboard
som slår i vinden

kände förlamningen
spridas genom kroppen
gradvis, som hade jag svalt gift
och när sväljmekanismen inte längre fungerade
fortsatte giftet sippra in
genom en nål instucken i en buktande ljusblå åder
på ovansidan av min hand

och det gjorde mig ingenting
jag förnam allting ovanifrån
ville sänka mig ner för att med vingspetsarnas hjälp
sluta ögonlocken
och som om det inte skedde snabbt nog
orsakade jag en luftvirvel
rakt ovanför pannan, så att tre hårstrån
flyttade sig åt sidan

det tomma båthuset rister
virket är grånat och löst sittande brädlappar
slår en oregelbunden rytm
mot den ännu upprättstående stommen
hängrännan åt landsidan till rymmer en ispelare
båthusväggen tycks ha bågnat under tyngden
och blivit skev. en vimpellik glipa
är synlig strax nedanför taket
på sina håll viner blåsljud igenom
som ett slags mycket dova pipor
tonerna flyter under nocken:
den högsta
(minnet av ett barns vissling)
drunknar i de lägres tjocka sus
(blodomlopp, kranskärl)
och bildar en säregen melodi

väcks en tidig förvårmorgon av ljudet
från en tändkulemotor, inte helt olikt dunket
från drotten du hade
jag hör ett valhjärtas slag
fortplantas genom vatten
så småningom avtar ljudet i styrka
men innan det dör ut
gör det plötsligt helt om
och borrar sig igenom min panna
en väldig stjärtfena höjs
som till farväl, innan den åter glider ner
under tyngden av vattenmassor
lämnande efter sig
svallvågor

en unkenhet fyller rummet, jag har slutat sova
med öppet fönster. stanken kommer från mig själv
ruttnande fiskar hänger i mina grenar. fjällen
glimmar i gråskalor. jag är täckt av ludna utväxter
barkborren knaprar på min tå. på avstånd hörs
sennattens fågelröster

AHA AHA HAHAHAHAAAA

läste om valar; att man hos dessa djur upptäckt
tenformade celler i hjärnloben
sådana som människor har precis på stället
där känslor som kärlek och sorg antas sitta

läste att valar förflyttar sig över oceaner
och lever i par, ibland i flera år

måste ha inbillat mig att jag var en val
inbillat mig att saknad mätt i kilometer
inte hindrat att höra varandras sång
navigerat efter ekot av mitt eget läte
som jag utstötte med jämna mellanrum
för att skingra tystnaden
i vilken mina händer inte förmådde
sluta skaka
och intalat mig att det var i sin ordning
då jag nästintill drunknade
i dess djupa återklang

creative commons
Om A är B så C